

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΟΦΜΑΝΝ

Τά νεανικά χρόνια του Όφμανν. Δυό πολυαγαπημένες δεξιές. Όλομόναχος στον κόσμο. Τά κριτικά του Οικτορφείου. Μία τρύπα υπό την γην. Γιατί απέτυχε ή απαγοήνη. Τό μεταλόνι. Ό Όφμανν δικαστικός. Τό πρώτο του ιδύλλιο. Ό μοναδικός έρωτας του Όφμανν. Η Τζούλια Μάρκ. Η σωπλήη του λατρεία. Η Τζούλια άρραβιαζέται. Ένα σκανδάλωδες έπεισόδιο. Ό Όφμαννμθαίε για νά ξεχάση. Τό θλιβερό τέλος του. Άν θης ποτέ τη Τζούλια, πέστης...

Δέν είνε πολύ γνωστός στην Έλλάδα, ό Όφμανν. Καί όμως ύπάρξε ένας από τους μεγαλειότερους Γερμανούς συγγραφείς των αρχών του περασμένου αιώνας. Τά «φανταστικά» διηγήματά του, όπου τό ύπερφυσικό άνακατόνεται διαρκώς μέ τό φυσικό, τόν έκαμαν πολύ γλήγορα διάσημο όχι μόνον στην πατρίδα του, άλλα και σ' όλο τον κόσμο. Ό Όφμανν είνε ό Πόε της Γερμανίας.

Όπως τό έργο του είνε παράξενο, ιδιόρρυθμο, πρωτότυπο όσο όλίγα έργα, έτσι και ή ζωή του ήταν έξαιρετικά ιδιόρρυθμη. Ό Όφμανν ύπάρξε ποιητής, μυθιστοριογράφος, μουσικοσυνθέτης, δικαστικός υπάλληλος, προπαντός όμως ένας «μοιμέ», ένας άνθρωπος που δέν μπορούσε νά ζήση την ήουξη, την τακτική ζωή των νοικοκυραίων, άλλ' ήθελε διαρκώς νά ταξιδεύη, ν' αλλάξη περιβάλλοντα, γιατί μόνον στην άλλαγή εύρισκε ευχαρίστηση ή ψυχή του.

Γεννήθηκε σέ μια μικρή πόλη της Βαλτικής θάλασσας, σκεπασημένη μέ δάση, στην οποία είνιτοσά άλγεια μαργαριταριών. Η οικογένεια του ήταν πολυάριθμη, ό μικρός Όφμανν όμως κανένα συγγενή του δέν άγαπούσε τόσο πολύ, όσο δυό θείες του, ή μία από τις όποιες τόν έκαμε γλυκά και ή άλλη τόν έπαξε κομμάτια στό πιάνο.

Άλλά όί άγαπημένες του αυτές θείες πέθαναν πολύ γρήγορα, όπως και όί γονείς του άλλοστε, και ό Όφμανν άπόμεινε μόνος στόν άπέαντο έρημο πατρικό σπίτι, όπου δέν είχε πια καμιά μητροφιλία, παρά μόνον μερικούς συμπαθητάς του, που κάποτε - κάποτε έπιγαίαναν και έπαιζαν μαζί του.

Κοντά στό σπίτι του ύπάρξε ένα γυναικείο οικτορφεείο μέ καμιά τριανταριά όμορφα κορίτσια, από δωδεκα ως δεκαέξη χρόνων τό καθένα.

Ό Όφμανν δέν τά είχε δη ποτέ τά κορίτσια αυτά. Τά όνειρευόταν όμως όρώα, γλυκά, γοητευτικά, έλκυστικότητα και μία μέρα τού κατέβηκε ή όδεά νά σκαφή μαζί του ένα φίλο του μέ μεγάλη σήρυγγα, ή όποία νά ένώνη τόν κηπο τό σπιτιο του μέ τόν κηπο τού οικτορφεείου, νά περάση μέσα από αυτή, νά φανερωθή ή ξαρκία ανάμεσα στό κορίτσια, νά πάση την ήωφορότερη και νά φύγη! Δυστυχώς όμως για τόν μικρό έρωτόληπτο, τό σχέδιο του δέν πέτυχε. Τή μέρα όπου κόνιτοε νά τελειώσει ή σήρυγγα, έφθασε σπίτι του ένας θείος του, μερσίτοσά τη βρομοδουλειά του άνετηού του και ξανάκλεισε την τρύπα τού τοίχου.

Στην άπελπισία του ό Όφμανν, σκέφθηκε πια νά μη, όχι ύπογείως, άλλα άναρσίως στό οικτορφεείο, μ' ένα μεγάλο μεταλόνι. Άλλοίμονο όμως! Μόλις φούσκωσε τό μεταλόνι αυτό, έσκασε κ' έγινε κομμάτια!...

Όταν έγινε δεκαέξη χρόνων ό Όφμανν, έπήγε στην μεγάλη Πανεπιστημιακή πόλη Καϊνιουμπερκ, την πατρίδα του φιλοσόφου Κάντ, για νά σπουδάση νομικά. Στά τρία πρώτα χρόνια των σπουδών του δέν τού συνέβη τίποτε τό έξαιρετικό εκεί. Τόν τέταρτο όμως χρόνο, έννοιωσε την πρώτη διαγοματιά τού έρωτικού πάθους, που τόσο συχνά τόν βρασανίσε σέ όλη του τη ζωή.

Ό Όφμανν πού ήταν από νέος άκόμη καλός μουσικός, είχε κληθή νά δώση μαθήματα πιάνου σέ μία νεορά γυναικία, λελητή, γλυμή, εύαίσθητη, παντεριμένη μ' ένα γέρο βράνασο άντρα, ό όστιος την τριανούσε. Δάσκαλος και μαθητήρια έπαιζαν στό πιάνο συναυλίες. «Κάποτε, διηγείται ό Όφμανν, τά δάχτυλά μου συναυλούσαν τό δάχτυλά της, όταν πηγαίναμε νά γυρισουμε καμιά σελίδα. Μία μέρα έσφισα τό χέρι της μέσα στό χέρι μου. Τί άνόνητος πού ήμουν τότε! Πίστενα στον έρωτα, πίστενα στην ελκίενεια των γυναικών, ένόμισα ότι θ' άγαπούσα αιώνα την Κόρα - έτσι έλεγαν την νεορή γυναικία - ότι δέν θά χωριζόμουν ποτέ από αυτήν. Καί όμως, ύστερα από έξη αιώνες, άφού βεβαιώθηκα ότι μ' άγαπούσε κι' έπεινη κι' άφού ανταλλάξαμε κάμποσες επιστολές, αναγκάστηκα νά την έγκαταλείψω. Ύποχρεώθηκα νά πάω σέ μία μικρή πόλη της Πολωνίας (ένα μέρος της Πολωνίας άνηκε ως γνωστόν, τότε στην Γερμανία) όπου είχε διορισθή δικαστής. Έκτοτε ξαναείδα μία άκόμη φορά την Κόρα κι' έννοιωσα, άλλοίμονο, πώς μ' είχε κλώας ξεχάσει.

Όταν ξαναγύρισα, μετά καιρό, στό Καϊνιουμπερκ, είχα πεθάνει... Μόλις τελείωσε τό Πανεπιστήμιο ό Όφμανν, διορίστηκε δικαστής στην Πολωνία κ' έμεινε εκεί τό μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, έξασκώντας τό δικαστικό έπάγγελμα σέ διάφορες πόλεις, μικρές ως έπί τό πλείστον, μεταξύ των όποιων και στην πρωτεύουσα της Πολωνίας, την Βαρσοβία. Ψυχή καλλιτεχνική σάν τού Όφμανν δέν μπορούσε βίβραια νά βρη έπαύση στό δικαστικό έπάγγελμα. Τού φαινόταν άχαρο, έντελως ρουτινιέριο. Καί για ν' άνακουφίεται κάπως κατέφυγε στην τέχνη, σ' όλες τις τέχνες, στην φιλολογία, στην μουσική, στην ζωγραφική. Καί όταν και ή τέχνη ήταν άνήμπορη νά τον παρηγορή, τότε ζήτοσε την προσωινή λύτρωση στό μεγαλύτερο καταφύγιο των μεγάλων δυστυχημένων, στό πιστό, κάθε βράδυ σκεδόν, σέ όποια πόλη κ' άν βρισκότανε, περνούσε μία-δυό ώρες στην ταβέρνα.

νικιομπερκ είχε πεθάνει!...

Τό κρασί τού έδινε την ποθητή λήθη. Μά ή ζωή αυτή ήταν άσυμβίβαστη μέ την θέσι ενός δικαστικού υπάλληλου και τό ύπογχείο τού έκανε, μέ τρόπο λεπτό, ύποδείξειε για ν' αλλάξη ζωή. Ό Όφμανν θυμόσε τότε και ύπέβαλε την παραίτησή του. Δόσα τ' ή θεφ δέν ήταν μόνον νομικός, ήταν και μουσικός. Καί μπορούσε αξιόλογα νά ζήση και ως μουσικός καλύτερα ίσως, άπ' ότι ζήσε ως δικαστής. Καί πράγματι ό Όφμανν δέν άργησε νά διορισθή διευθυντής όρχήστρας σέ μία μικρή Γερμανική πόλη, στό Μπαμπερκ. Συγγρηός όμως έδινε και μαθήματα πιάνου και φωνητικής μουσικής. Σ' αυτή την περίοδο της ζωής του έννοιωσε ό Όφμανν την γυναικία που την άγάπησε περισσότερο, από κάθε άλλην, και που ποτέ δέν πόρεσε νά την βγάλι από την ψυχή και από την σκέψη του. Την έλεγαν Τζούλια Μάρκ.

Όταν, διηγείται ό Όφμανν, μ' έκάλεσε ή μητέρα της για νά δώσω στην Τζούλια μαθήματα φωνητικής μουσικής και πιάνου, έπήγα χωρίς κανένα προαίσθημα ότι ή κοπέλλα πού θά συναντούσα, θά έπαιξε τέτοιο ρόλο στην ζωή μου. Μάλιστα ήταν ή δέληση της μοίρας. Την πρώτη φορά που την είδα νά μπεινη στην χαμηλή αίθουσα όπου ή οικογένεια Μάρκ μαζευότανε κάθε βράδυ, μετά τό φαγητό, όταν κάθησα κοντά της μπροστά στό πιάνο και άκουσα την πρώτη νότα νά βγαίνη από τό στόμα της, έννοιωσα εϋθύς ότι ή ζωή μου στό έξής θά έμενε προσκολλημένη στη ζωή της δεκαεπταεϋδύς αυτής κοπέλλας, ότι τά μάτια μου θάέμεναν παντοεινιά καρφωμένα στό μάτια της, ότι τά γέλη μου και τά δικά της θάμεναν έννοιωμένα παντοεινιά.

Ό Όφμανν πήγαινε κάθε βράδυ μέσα στό σπίτι της Τζούλιας και της έκανε μάθημα. Ύστερα από λίγο τόν άγάπησε και λείνη. Ό νεαρός μουσικός και ποιητής ήταν μαγεμένος άπ' την όμορφιά, άπ' τό ύφος, άπ' τό φέρομο της μαθητήριάς του, κυρίως όμως από την φωνή της. Έίχε, συνεχίζει ό Όφμανν, μία φωνή τόσο βαθειά και τόσο συγκινητική ώστε νόμιζες ότι κάθε νότα που έβγαίνε άπ' τό στόμα της θά ήταν ή τελευταία και ότι θά πέθαινε εϋθύς ως τελείωνε τό κομμάτι. Τό χαμόγελό της είχε τη γοητεία της θάλασσας, την ύπουλη άλλα και τόσο γοητευτική, που τραβά άκατανίχιστα τόν άνθρωπο και ως λέει ότι μπορεί νά τού δώση και τό θάνατο άκόμη.

Ότόσσο, μολονότι ό Όφμανν αισθανόταν ότι ή Τζούλια τόν άγαπούσε, δέν τολμούσε νά της φανερώση τό αισθημά του. Ένας διαπονηός τόν κρατούσε πάντα. Φοβότανε μήπως ή άγάπη της δέν ήταν άνάλογη μέ την δική του. Σέ λίγο άλλωστε παντερήθη ή Τζούλια. Πήρε, παρά την δέληση της, κάτοιο έμπορο από τό Αμβούργο, άκόμη και άνόνητο, πολύ πλουσιώτερο όμως άπ' τόν Όφμανν, που δέν είχε καμιά περιουσία. Οί άρραβώνες έγιναν πολύ γρήγορα. Στο γέμια εκλήθη και ό Όφμανν και τότε άκριβώς έλαβε χώρα ένα δυσάρεστο περιστατικό, που είχε για άποτέλεσμα νά χάση για παντοεινιά την άγαπημένη του ό συγγαφειά. Η Τζούλια εκαθότανε κοντά στον άρραβωναστικό της. Όταν έσέβησαν τό γλυκισμα ό άρραβωναστικός της, βάνουσα και πρόστυχα φρέμονος, θέλησε νά φιλήση διά της βίας στό στόμα τη Τζούλια. Ό Όφμανν από τό

Ό Όφμανν (Σπίτοο του Νένοσι στό 1821)

κακό του έγρασε το λογικό του. Ο νους του θύλωσε, σπρώχθηκε νομιάς και έκανε να χυτίσει τόν άρσενικο μνηστήρα.

Αλλά πριν προφτάση να τόν χυτίσει, τόν άρπάζαν οι συγγενείς εκείνου και τον πέταξαν έξω από την πόρτα. Έκτοτε δέν ξαναείδε την Τζούλια, παρά μιά μόνη φορά στην έλλησρία, όπου τραγουδούσε εκείνη σ' ένα δρομάκι και ό "Ορμάν, διηθύνει την δρχήστρα.

"Ήταν καθισμένη, διηγείται ό "Ορμάν, στη σκιά τού άρμονίου και μόλις την έβλεπα. Δέν έμάντανα παρά μόν την λάμψη των ματιών της. Μά κάθε φορά που άνηχούσε ή φωνή της, μου φαινότανε ότι ήμουν ακόμη καθισμένος κοντά της, στην χαμηλή σάλα της οικογένειας Μάρκ, και ότι μετά τό μάθημα, θα μου έλεγε όπως τότε, με ένα παιδικό χαμόγελο, ένα άδωδο χαμόγελο μικρού κοριτσιού: «Είστε ευχαριστημένος μαζί μου, κύριε "Ορμάν;...»

Με την μουσική, με την ποίηση, με την μυθιστοριογραφία πέρασε ό "Ορμάν και την υπόλοιπη ζωή του Μά στά βάθη της ψυχής του ήτρεχαν άνοιχτή πάντα μιά ματωμένη πληγή. Ήταν ή άνάμνηση της άμυγλης άγνότητος. Για να ξεχάσει την Τζούλια έσούχαζε στις ταβέρνες. Μά ήμπε στο κρασί εύρισκε πάντα τη λήθη που έποθοίσε.

Τά τελευταία του χρόνια ήτρεχαν όδυνηρότατα. Μιά προϊήσρα παράλιση; ένέκρωσε αγνά-αγνά όλα τά μέλη του και δέν άφικε άπειραγο τό παρμό τόν νου του. Μήνες δλόζιχουσε έμεινε καρφωμένος στο κρεβάτι. "Εμοιάσε με μικρό παιδί που τό φασκισουν και που τό ταϊζουν. Τίποτε δέν μπορούσε να κάνει μόνος του. Μόνό τά χέρια του δέν είχαν παραλύνει. και ό δυστυχισμένος συγγραφέας τά χρησιμοποιούσε άκόμη για να γράφει. Παν' όλα τά βασάνα του ώπλοστο ή ψυχή του ήταν γαλήνια. Τόσο γαλήνια ώστε λίγο πριν πελάινε έχοντας μήδα ότι ή Τζούλια ήταν γρηγο παύά και δυστυχισμένη, βρήκε την δύναμη να γράψη σ' ένα φίλο του, τό θανυσίω αυτό γράμμα:

"Αν ποτέ ίδης την Τζούλια Μάρκ και άν νομίσης ότι μπορείς άκόμη να της μιλήσης για μένα, διάλεξε μιά στιγμή που κάποια άχτίνα τού ήλιου θα λάμψη και πές της τότε ότι δέν άγάπησα στη ζωή μου, παρά μόνον αϊτήν, ότι ή ψυχή μου θα την αγαπάει αϊώνια και ότι έλπίζω μιά μέρα να ένωθούμε σ' έναν άλλο κόσμο, όπου δέν θα την άγκαλιάσουν παύά τά έφήμερα από σάκεα χέρια μου, μά τά άλλα χέρια της ψυχής μου!"

"Αγαπούσε βαθειά, αγαπούσε άληθινά ό "Ορμάν. Ήταν άνθρωπος που ός την τελευταία του πνοή, διατηρούσε ζωηρόν μέσα του τόν μοναδικό έρωτα της ζωής του. Τόν έρωτα για την Τζούλια...

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ... ΑΙΣΧΡΟΚΡΑΕΙΑ

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ο άρχαίος φιλόσοφος Θαλής ό Μιλήσιος, γινόταν πολύ πρακτικός άνθρωπος όσάνης ή θέλε. Τόν άπορούσαν βέβαια ή "Ιδέα, αλλά δέν παραμελούσε και την ύλη. "Όταν ήταν νέος άκόμη, τόν έδερναν άγριες φτώχειες, πράγμα για τό όποίο τόν έχλευζαν οι συμπολίτες του. Φουρισμένος τότε ό Θαλής αποφάσισε να γίνη πλούσιος. "Επειδή όμως στη μακαριμένη εκείνη έποχή δέν ήτοχαν χρηματοπληρία για να παίζη με τά «πάρσι», ή με τά «κάτω», έξεμεταλλεύθη τό... πνεύμα του. Δυνατός άστρολόγος, όπως ήταν, προσέδε από τό χειμώνα ότι κατά τό ερχόμενο καλοκαίρι ή έληξ της Μιλήτου και της Χίου θα έφερναν άφθονότατο καρπό.

Προαγόρας λοιπόν τόν καρπό αυτό από τό χειμώνα σε πολύ χαμηλές τιμές και όταν ήθε ή έποχή της συγκομιδής, ή όποία δέ διέφνεσε την πρόβλεψη του, ό Θαλής βρόθεσε πάμπλουτος. Την παύλλη χρονιά συνεμάχησε μαζύ του και ό δάκος, ό όποιος κατέστρεψε έντελώς τον έλαιόκαρπο. Ο Θαλής είχε κολοσοιαία άκόμη περισεύματα από την προηγούμενη συγκομιδή. Και επειδή τότε δέν ήτοχαν ούτε διατιμήσεις, ούτε αισχροδικαία, δέν είχε δέ και κανένα άνταγωνιστή, πουλίσε τις έληξ του όσο-όσο, είτε λιανικάς είτε χονδρικάς και μέσα σε έλάχιστο χρονικό διάστημα είχε γίνει βαθύπλουτος.

Αυτό, όπως έλεγε, τό έκαμε για ν' άποδείξη στους συμπολίτες του ότι ένας άνθρωπος τού πνεύματος μπορεί όταν θέλη να γίνη και πλούσιος. "Αν θέλωμε όμως τό πιστεύουμε ότι τά έλατήρια τού μεγάλου φιλοσόφου ήσαν τόσο άγνά.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο μορφό ποτέ δέν θανιάζει τόσο τόν έαυτό του, όσον όταν διαπόρτει καμιά καινούργια κούταράν.

—Τό ήθος των πόργων μετριάζει από την σκιά τους—και οι μεγάλοι άνδρες από εκείνους οι όποιοι τους φθονούν.

— "Όταν ό σκύλος ξεκουράζεται τόν έννοχλόν κ' οι φύλλοι άκόμια τους όποίους ώστόσο δέν αϊσθάνεται καθόλου όταν βρισκεται σε κινήση.

— Οι πλούσιοι βρισκουν συγγενείς και στά πέρατα τού κόσμου. Οι φτωχοί δέν βρισκουν συγγενείς ούτε και σ' αυτήν άκόμια την οικουμένηά τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΟΣ ΠΠΟΤΗΣ ΒΙΝΙΟΖΟ ΣΤΗ ΧΙΟ

"Η έκρατεαία τού Γενουσιού ίππότης Σίμονος Βινιόζο κατά της Χίου. Η ήρωική στάσι των κατοίκων. Τό ένδιαφέρον τού ίππότης για τούς Χιώτες. Η διαταγές του. Πώς διατάζε να διαπομπευθ σ' ελη τη Χίο ό γυιός του, γιατί έτόλμησε ν' άρπάξη ένα σταφύλι!

"Ήταν κατά την έποχή που ή μεγάλη αυτοκρατορία τού Βυζαντίου, ύστερα από άμέτρητες βαρβαρικές έπιδείσεις και εισβολές και άτελείωτες έσωτερικές παραγές, κατέρες παιά όριστικά και άνεπανώδρωτα. Τότε άρχισαν έναντίον της και ή έπιδρομές τών Ένετών, τών Γενουσιών και τών άλλων Φράγκων, οι όποιοι άνενόχλητοι μοιράζονταν μεταξύ τους τις "Ελληνικές χώρες, πουλιν μείνει άπροστάτευτες έντελώς από τό κέντρο. "Ετσι κατά τό 1346 ό Γενουσιός ίππότης Σίμων Βινιόζο, ένας από τους πιο γενναίους και τους πιο λαοφιλείς ίππότες της έποχής του, έξεστράτευσε με 29 πλοία κατά της Χίου, πριν να προφτάσουν και την καταλάβουν οι Ένετοί, οι όποιοι έπίσης την έποφθαλιμούσαν για τόν πλούτο της και τό άείολογο έμπόριο της.

Μόλις ό ίππότης Βινιόζο άρραξε με τό στόλο του στό λιμάνι της Χίου, έστειλε προς τούς άρχοντες τού νησιού μιά προκήρυξη, στην όποία τούς έλεγε τά έξή:

«Οί Ένετοί άπειλούν να καταλάβουν τη Χίο. Παρά τις συνθήκες που έχουν υπογράψει με τό Βυζάντιο, έχουν στείλει κρυφά στόλο με τό σκοπό να την κινεώσουν. Η Γένονα, ή όποία δέ μπορούσε ν' άνεχθή μιά τέτοια προσβολή, με διάταξε να πομπεύσω μ' ένα μέρος τού στόλου, να βροβισθώ στη Χίο και να την προστατεύσω έναντίον κάθε προσβολής. Είμαι πρόθυμος άν θέλετε να στείλω δικό μου άνθρωπο, στην Κωνσταντινούπολη στην Αυτοκράτειρα "Αννα, για να δώση τη σνγκατάθεση της. Σας παρακαλώ ν' άφήσετε τό στρατό μου ν' άποβιβασθή ειρηνικά, γιατί άν' άντισταθθή, είμαι άπορασμένος να παραδώσω τό νησί στη φρονιά και στό σίδηρο.»

Ο φρούραρχος όμως της Χίου και οι προϊχοντες, κακομεταχειρίστηκαν τούς πρέσβεις τού Βινιόζου, και τούς έστειλαν πάλι στον άρχιγό τους με την υπερήφανη άπάντησή ότι «δέν έχουν καμιά άνάγκη από τη βοήθειά του, και ότι καλά θα κάνει ν' αφήση άμέσως τό νησί, να φύγη και να φροντίση να φάινεται μαλακός και φιλόανθρωπος μονάχα σε εκείνους, που έχουν άνάγκη από φιλάνθρωπια και προστασία όχι όμως και στους "Ελληνες». Η άπάντησή αυτή, έξέθρησε τρομερά τό Βινιόζο. "Ετσι την άλλη μέρα ό Γενουσιός ίππότης διατάξε την άποβίβαση τού στρατού του και άρχισε να πολιοκή από παντού τά φρούρα, που είχαν καταλάβει οι Χιώτες, άποφασισμένοι ν' άντισταθούν μέχρι θανάτου. Η πολιορκία όμως με την ήμέρα στένεσε και τέλος οι Χιώτες μετά γενναιοτάτη άμυνα, και την όποία ό Βινιόζο έχασε άρετό από τό στρατό του.

Μετά την νίκη του και την κατάληψη της Χίου, ό νικητής γενναίοςφρον, όπως ήταν, δέν έπαραιματοποίησε τη φροβη άπειλή του. "Αντιθέτως έξέδωσε αυστηρότατες διαταγές προς τό στρατό του σχετικά με την συμπεριφορά τους προς τούς κατοίκους, προς τούς όποιους τούς συνιστούσε να φέρουνται σάν πραγματικοί γενναίοι ίππότες.

Σε μιά από τις διαταγές του αυτές ό ίππότης Βινιόζο μεταξύ άλλων έλεγε ότι «έκείνους που θα τολμούσε και ένα σταφύλι νάρπξή θα μαστιγώνουνται ός δούλοι.»

Οι στρατιώτες του, που έγνωρίζαν τη δικαιοσύνη τού Βινιόζου και τά αϊσθήματα του άπέναντι των άδυνάτων, χάριν τών όποιων μπορούσε και την ίδια του ζωή άκόμη να θυσιάση, έτήρησαν τις διαταγές τού άρχηγού τους κατά γράμμα. Μονάχα ό γυιός τού γενναίου ίππότης παραξενεύεται, πως μπορούσε να θεωρηθή έλλημια για ένα Γενουσιό στρατιώτη, τό να κόψη ένα σταφύλι από ένα Χιώτικο άμπελί και να τό φάη. Χωρίς να λογαριάση καθόλου τη διαταγή τού πατέρα του, την άλλη μέρα έκοψε ένα σταφύλι, και τό έτρωγε μπροστά σ' όλους τούς στρατιώτες. Μόλις τό έβλεθε ό Βινιόζο έγινε τρελλός από θυμό και παρά τις θερμότατες παρακλήσεις των προηόντων της Χίου και των έπιτελών τού διατέα και παρουσίασαν μπροστά τόν παραβάτη της διαταγής. "Αφού τόν έρόραπισε, διατέα και τόν έδωσαν πισθάγκωνα και τόν περιέφεραν για να τόν διαπομπεύσουν σ' όλους τούς δρόμους της πόλεως, ενώ σε κάθε βήμα τόν μαστιγώναν άγρια. "Εμπρός από τη θλιβερή αυτή πομπή προχωρούσε ένας κήρυκας, ό όποιος εφώνάζε:

— "Ετσι τιμωρούνται εκείνοι που κλέφτουν τά πράγματα ενός φιλικού λαού!

"Αλλά ό ίππότης Βινιόζο δέν έμεινε ευχαριστημένος και με την τιμωρία αυτή της διαπομπέσεως τού γυιού του. Κ' έκόψε ός άποζημιώση στους προηόντες της Χίου, πεντακόσια δούκάτα, όπως διατεθούν ως προίκια σε μερικά κορίτσια, τά, πιο φτωχά τού νησιού.

